

บทที่ 1

บทนำ

สภาพปัญหาและความเป็นมา

ความเจริญรุ่งเรืองของมนุษยชาติในโลกตั้งแต่ในอดีตที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบันนี้ พบว่าเป็นผลจากการศึกษา และการจัดการศึกษาจะเกิดผลสัมฤทธิ์สูงสุดจะขึ้นอยู่กับความสามารถในการทำให้ความมุ่งหมายและจุดประสงค์ของการศึกษานบรรลุถึงเป้าหมายอย่างตรงชัดและสมบูรณ์ที่สุดการจัดการศึกษาของประเทศไทยตั้งแต่เริ่มดำเนินการมาจนถึงปัจจุบันล้วนแต่มีจุดมุ่งหมายและจุดประสงค์ที่ชัดเจนที่จะนำไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองและพัฒนาการให้ทันกระแสของพัฒนาอย่างรวดเร็วของโลก แต่การยืนยันความสำเร็จของการจัดการศึกษายังมีข้อคำถามตามมามากมาย เช่นการมีความรู้เท่ากัน โลกถือเป็นความสำเร็จหรือไม่ ทศนคติและคุณลักษณะพึงประสงค์ควรมีอะไรบ้าง และจะทำให้เกิดขึ้นได้อย่างไร

นับตั้งแต่มีการเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญ ฉบับพุทธศักราช 2540 และเปลี่ยนแปลงมาในฉบับพุทธศักราช 2550 ซึ่งยังคงข้อกำหนดแนวทางการศึกษาเดิมไว้โดยไม่ได้เปลี่ยนแปลงที่รัฐต้องจัดการศึกษาให้กับบุคคลของรัฐอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ จึงได้มีการดำเนินการปรับปรุงและพัฒนาการศึกษาในประเทศไทย นักการศึกษาไทยเองได้ตระหนักถึงการศึกษาที่ยังมีปัญหายอยู่เป็นจำนวนมาก และสะสมอย่างต่อเนื่องส่งผลให้ศักยภาพโดยรวมของประชากรไทยด้อยกว่าประชากรในอีกหลายประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขัน โอลิมปิกวิชาการ ประสิทธิภาพการผลิตและรายได้ประชาชาติ ฯลฯ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงปัญหาทางการศึกษาที่ยังคงอยู่อย่างต่อเนื่อง (รุ่ง แก้วแดง, 2544) ดังนั้น ในระยะหลายปีที่ผ่านมา ประเทศไทยจึงได้มีความพยายามที่จะแก้ไขปัญหของชาติด้วยการปฏิรูปการศึกษา และเริ่มมีแนวทางปรากฏขึ้นเป็นรูปธรรมอย่างจริงจังเมื่อได้ตราพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ส่งผลให้เกิดกระแสที่สร้างความตื่นตัวและความเคลื่อนไหวในการดำเนินงาน ทั้งต่อหน่วยงาน องค์กร และบุคคลที่เกี่ยวข้อง อย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรการศึกษาแห่งชาติมาเป็น หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ฉบับพุทธศักราช 2544 และปรับปรุงมาเป็น หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ฉบับพุทธศักราช 2551 อย่างไรก็ตาม ในช่วงเวลาที่ผ่านมาพบว่า มีข้อวิพากษ์ ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเป็นจำนวนมาก ที่ชี้ให้เห็นว่าทำให้เห็นว่าผลของการศึกษายังไม่เป็นที่ยอมรับจากทั้งบุคลากรทางการศึกษาหรือประชาชนทั่วไป แม้ว่าจะมีการปฏิรูปการศึกษาทศวรรษที่ 1 ผ่านไปแล้ว

ก็ยังไม่ได้รับการยอมรับดังที่ (ถาวร ชัยจักร, 2548) ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์ประจำคณะกรรมการการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรมวุฒิสภา ให้ความเห็นว่า ที่เราไม่สามารถปฏิรูปการศึกษาได้ เนื่องจากว่า การที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้โรงเรียนเขียนหลักสูตรสถานศึกษาให้เหมาะกับสภาพแต่ละโรงเรียน แต่เพราะมีเสียงเรียกร้องของครูส่วนหนึ่งที่บอกว่าเขียนไม่ได้ สุดท้ายจึงต้องเขียนให้ เรื่องหลักสูตรที่จะปฏิรูปจึงล้มเหลว อีกทั้งรายงานผลสรุปการปฏิรูปการศึกษาของสำนักเลขาธิการสภาการศึกษา (การปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง พ.ศ. 2552 - 2561) ว่า ในด้านการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน ยังไม่ได้มาตรฐานตามเกณฑ์ประเมินของสมศ. ในส่วนที่เกี่ยวกับคุณภาพผู้เรียน พบว่าสัมฤทธิ์ผลในวิชาหลัก ได้แก่ ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และ สังคมศาสตร์ มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่า ร้อยละ 50 โดยผลการทดสอบ O-Net ในปีการศึกษา 2552 ในระดับช่วงชั้นที่ 2 (ป. 6) ปรากฏผลในวิชาภาษาไทย คะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 38.58 และในวิชาคณิตศาสตร์ คะแนนเฉลี่ย เท่ากับ ร้อยละ 35.88 ซึ่งสอดคล้องกับการรายงานผลการประเมินในระยะที่ 2 ของการประเมิน PISA (Program for International Student Assessment) ทางด้านวิทยาศาสตร์ ของสถาบัน OECD (Organization for Economic Co-Operation and Development) ในปี ค.ศ. 2006 ปรากฏว่าประเทศไทยถูกจัดอยู่ในอันดับที่ 47 จากจำนวนประเทศที่เข้าทดสอบ 57 ประเทศ และในปี 2009 ผลการประเมินในระยะที่ 4 ปรากฏว่าประเทศไทยถูกจัดในอันดับที่ 50 จากจำนวนประเทศที่เข้าทดสอบ 65 ประเทศ (สถาบันการส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 2552) จนมีข้อวิพากษ์ ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเป็นจำนวนมาก ที่ชี้ให้เห็นว่าทำให้เห็นว่าการศึกษายังไม่เป็นที่ยอมรับ แม้ว่าจะได้ผ่านการปฏิรูปมาระยะหนึ่งแล้วก็ตาม ดังคำกล่าวของอภิสิทธิ์ เวชชีวะ (ทศวรรษที่ 2 ของการปฏิรูปการศึกษาปี พ.ศ. 2552) นายกรัฐมนตรีได้กล่าวในการปาฐกถาว่า ปัญหาที่เป็นตัวสะท้อนปัญหาหลักที่เป็นโจทย์สำคัญของการปฏิรูปการศึกษารอบที่สอง คือเรื่องของคุณภาพ จากประสบการณ์ของผู้วิจัยพบว่า ในการศึกษาของประเทศไทย แม้ว่าจะมีหลักสูตรทางการศึกษาที่ดี มีระบบการบริหารที่ดี แต่ก็มีผลการทดสอบที่เชื่อได้ว่ามาตรฐานการศึกษาของชาติทุกระดับยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่ามาตรฐานที่วางไว้ โดยเฉพาะในโรงเรียนขนาดเล็ก สอดคล้องกับข้อมูลของสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐานว่า นักเรียนจากสถานศึกษาขนาดเล็กมีคุณภาพค่อนข้างต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับสถานศึกษา ขนาดอื่น ๆ ซึ่งอาจมาเนื่องจากการเรียนการสอนในห้องเรียนอาจไม่ตรงกับจุดประสงค์ของหลักสูตร อันทำให้ผลการศึกษาไม่เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่ได้วางไว้ ทั้งนี้ยังมีนักการศึกษาจำนวนหนึ่งยังแสดงความสงสัยต่อการปฏิรูปที่ผ่านมา ปัญหาหนึ่งที่น่าจะเป็นปัญหาหลักของการปฏิรูปการศึกษาที่ผ่านมาคือ ปัญหาคุณภาพของการจัดการศึกษา ทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และศักยภาพการแข่งขันกับประชาคมโลก นอกจากนี้ยังมีเหตุผลของการจัดการศึกษาแปลกแยกจากสังคมศาสนาและวัฒนธรรม การจัด

การศึกษาไม่ทั่วถึงและไม่เป็นธรรม คุณภาพการศึกษาตกต่ำไม่ทันโลก จึงนำไปสู่การปฏิรูปการศึกษา (สมศักดิ์ คลประสิทธิ์, 2545)

โคลแมน (Coleman, 1966) ได้ศึกษาค้นพบว่า โดยทั่วไปแล้วผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่แตกต่างกันเกิดจากความแตกต่างของโรงเรียน เพียงร้อยละ 10 ส่วนอีกร้อยละ 90 เกิดจากลักษณะทางภูมิหลังของนักเรียน ซึ่งผลการศึกษาของโคลแมน นั้นสอดคล้องกับการศึกษาของเจงส์ (Jencks, 1972) และผู้ร่วมงานของเขา ในงานวิจัยหัวข้อ “A Reassessment of the Effects of Family and Schooling in America” ซึ่งอาศัยข้อมูลจากงานวิจัยของ โคลแมน (Coleman) ซึ่ง (Jencks, 1972) ได้พบว่า

1. โรงเรียนไม่ได้ให้ความสนใจมากนักในการสร้างบทเรียนบนความแตกต่างของนักเรียนด้านฐานะ
2. โรงเรียนไม่ได้ให้ความสนใจมากนักในการสร้างบทเรียนบนความแตกต่างของนักเรียนด้านความสามารถ
3. ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนเป็นเป้าความสนใจมากกว่าภูมิหลังของนักเรียน
4. มีหลักฐานน้อยมากที่แสดงว่าการปฏิรูปการศึกษาจะสามารถส่งผลต่อการปรับปรุงโรงเรียนในการสร้างผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน

ทั้งนี้ งานศึกษาของ โคลแมน (Coleman) มีความสอดคล้องกับงานวิจัยขององค์กรเพื่อความร่วมมือ และพัฒนาทางเศรษฐกิจ (OECD) ที่ทำการวิจัยการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในโรงเรียนต่าง ๆ ในโลก (PISA) ผลจากการวิจัยยืนยันว่า ภูมิหลังของครอบครัวและสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมส่งผลต่อความสำเร็จทางการเรียน ถึงแม้ว่าผลการศึกษา จะไม่ได้บ่งบอกไม่ได้โดยตรงว่าผลการเรียนที่ต่ำเป็นผลมาจากภูมิหลังของครอบครัว แต่ข้อมูลก็ชี้แนะให้เห็นว่าภูมิหลังของครอบครัวเป็นปัจจัยตัวหนึ่งที่สำคัญในการส่งอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน จึงเป็นประเด็นที่น่านำไปสู่การพิจารณาว่าการพยายามพัฒนาการศึกษาต่าง ๆ ในโรงเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์หรือ เมื่อยังไม่ได้มีการพัฒนาภูมิหลังของตัวนักเรียน แม้ว่าข้อสรุปของโคลแมน (Coleman) และเจงส์ (Jenck) จะได้รับการยอมรับจากนักการศึกษาในการประเมินความสำเร็จของโรงเรียนจากความสำเร็จของนักเรียน ในปี ค.ศ. 2003 มาซาโน (Marzano, 2003) ได้สรุปประกาศความคิดใหม่ในการให้ความสนใจในด้านผลกระทบและความสัมพันธ์ที่หลากหลายกับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน

โดยในหลายปีที่ผ่านมา มีงานวิจัยเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาด้านหลักสูตรให้มีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน อีกทั้งเหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน มีการพัฒนาการเรียนการสอนในห้องเรียน โดยอาศัยเทคโนโลยีสมัยใหม่มาประกอบการสอน และพัฒนารูปแบบการประเมินผลการเรียนที่

หลากหลายมากมาย แต่เรายังไม่สามารถบรรลุถึงผลการเรียนของนักเรียนในระดับที่มีมาตรฐาน โดยภาพรวมผลการเรียนของนักเรียนในประเทศก็ยังคงอยู่ในระดับต่ำ ทำให้เราต้องหันมาพิจารณาว่า แม้จะมีการพัฒนา ด้านหลักสูตร การสอน และการประเมินอย่างมากมาย แต่ไม่สามารถบรรลุถึงจุดประสงค์ทางการศึกษาที่คาดหวังไว้ในจุดมุ่งหมายของตัวหลักสูตร ปัจจัยเหล่านี้ นอกจากจะได้รับการพัฒนาปรับปรุงอย่างดีแล้ว ปัจจัยเหล่านี้มีความสอดคล้องกันหรือไม่ แกตทอร์น และบอสชี (Glathorn & Boschee, 2006) ได้เสนอความคิดในแนวทางแก้ไขปัญหาในผลความสำเร็จทางการศึกษาของนักเรียน ในเรื่องความตรงของหลักสูตร (Curriculum Alignment) ว่าเป็นการสร้างความมั่นใจว่า ตัวหลักสูตร การสอน และการประเมิน นั้นมีความสอดคล้องกันอย่างสนิทใกล้ชิด เมื่อได้มีการพัฒนาหลักสูตรเพื่อบรรลุเป้าหมายตามประสงค์ แล้ว ต้องมีการสอนที่สอดคล้องและครอบคลุมกับตัวหลักสูตรอย่างทั่วถึง โดยอาศัยการพัฒนาการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ ต้องมีการประเมินที่ตรงกับการสอนอย่างชัดเจน โดยอาศัยการพัฒนาการประเมินอย่างเที่ยงตรง จะพบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่พัฒนาขึ้นด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาหลักสูตร ของไวลส์ และบอนดี (Wiles & Bondi, 2007) ดังที่ได้ปรากฏในการเสนอขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตร โดยมีลำดับขั้นจาก จุดมุ่งหมาย เป้าหมาย จุดประสงค์ ความจำเป็น ความตรงของหลักสูตร การนำไปใช้กับนักเรียน ตามแผนภาพที่ปรากฏนี้

ภาพที่ 1 ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร

จะเห็นได้ว่า ไวลส์ (Wiles) และบอนดี (Bondi) ได้เล็งถึงความตรงของหลักสูตรเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของขั้นตอนการดำเนินการพัฒนาหลักสูตร

ประเทศไทยกำลังอยู่ระหว่างการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่ 2 หลังจากการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่ 1 ไม่ประสบผลตามที่ได้คาดหวังไว้ ทั้งที่ได้ดำเนินการมาหลายรูปแบบ โดยพบข้อมูลว่า แม้ระบบการศึกษา ที่มีหลักสูตรที่ดี มีการบริหารและควบคุมจากรัฐอย่างดี แต่ผลของการศึกษาในทุกระดับยังเป็นปัญหาที่ไม่สามารถบรรลุถึงมาตรฐานที่ได้ตั้งไว้ ตามความจำเป็นทางการศึกษาที่เด็กควรได้รับ สอดคล้องกับความเห็นว่า ในประเทศไทย ผู้สอนยังขาดความรู้ ความชำนาญ วิธีการสอน ไม่ค่อยเน้นการคิด อีกทั้งไม่เน้นการใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการสอนของครูผู้สอน ยังไม่ตรงกับจุดประสงค์ของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน อันเป็นหลักสูตรที่มีจุดประสงค์ในการสร้างพลเมืองของชาติ (ไพฑูรย์ สีนลารน์, 2554) ผู้วิจัยได้ศึกษา

และใช้วิธีการของ แรนนелล์ (Rannells, 2004) ซึ่งได้วิเคราะห์แนวคิดและงานการค้นคว้าของ โคลแมน (Coleman) และ เจนค์ (Jenck) ซึ่งจะเป็นคำตอบบางส่วนให้ผู้วิจัยได้เสนอแนวคิดในการบริหารและวัดผลหลักสูตรในปัจจุบันเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพที่ดีขึ้น ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่าการวิจัยความตรงของหลักสูตรครั้งนี้จะช่วยให้สามารถเข้าใจในปัญหาที่ยังทำให้การพัฒนาทางการศึกษาในประเทศไทยที่ยังไม่สามารถดำเนินไปได้เท่าที่ควร และสามารถนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไข และสร้างการเปลี่ยนแปลงอย่างถูกต้อง อาจเป็นความหวัง และโอกาสในการสร้างคุณภาพทางการศึกษาที่เราพยายามปฏิรูปมาหลายครั้ง ให้ประสบผลสัมฤทธิ์ตามที่คาดหวังกับเยาวชนชาติในชาติของเรา

สภาพปัญหาเพื่อการวิจัย

1. ความพยายามที่จะทำให้บรรลุถึงมาตรฐานต่าง ๆ โรงเรียนควรมีแนวทางปฏิบัติอย่างไร
2. ผลสัมฤทธิ์ทางเรียนโดยภาพรวมของนักเรียนทั้งประเทศต่ำลงติดต่อกัน โดยเฉพาะในโรงเรียนขนาดเล็ก เกิดจากปัจจัยอะไรบ้าง
3. มาตรฐานการเรียนและบริการจัดการจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในเรื่องใดบ้าง

จุดประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความตรงของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของโรงเรียนขนาดเล็กในจังหวัดชลบุรี

คำถามการวิจัย

การสอน มีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานหรือไม่ โดยการศึกษาเอกสาร การสังเกต การสำรวจและ การสัมภาษณ์บุคลากรที่เกี่ยวข้องในโรงเรียน ในหัวข้อคำถามเพื่อรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อการเรียน การสอน เพื่อให้เกิดความตรงของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
2. การสอนที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไร
3. การพัฒนาด้านใดของบุคลากรที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงบรรยากาศทางวิชาการ

4. บทบาทของครู ผู้บริหาร และคณะกรรมการสถานศึกษาที่ช่วยให้เกิดความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

ความสำคัญของงานวิจัย

งานวิจัยนี้จะเป็นการนำร่องการศึกษาที่เกี่ยวกับความตรงของหลักสูตรในโรงเรียนท้องถิ่นขนาดเล็ก ในจังหวัดชลบุรี ที่สามารถชี้ชัดได้ถึงการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพและนำไปสู่ความสำเร็จของนักเรียน การศึกษาครั้งนี้ได้เล็งถึงการศึกษาท้องถิ่นขนาดเล็ก ในการรักษาความตรงของหลักสูตรการศึกษา ซึ่งประโยชน์ของความตรงของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานจะช่วยให้ นักเรียนจำนวนมากที่มีโอกาสได้เรียนในโรงเรียนที่ให้การศึกษาในระดับคุณภาพสูง ความตรงของหลักสูตรจะช่วยให้ครูเห็นถึงสิ่งที่สำคัญในการสอนอย่างชัดเจน อีกทั้งความตรงของหลักสูตรจะช่วยผู้บริหารเป็นผู้นำทางการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ ในระดับของชุมชน ความตรงของหลักสูตรจะให้ฐานข้อมูลแก่ผู้นำและคณะกรรมการในการอธิบายถึงความสำเร็จของท้องถิ่นต่อชุมชน การเปลี่ยนแปลงปรับปรุงเป้าหมายของหลักสูตร การสนับสนุนการสอน และเป็นแหล่งข้อมูลที่เขาต้องการ และท้ายสุดความตรงของหลักสูตรจะสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักเรียนในสิ่งที่ได้เรียนมา

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยดังนี้

1. โรงเรียนที่ใช้ในการวิจัยเป็นโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน เขต 1 จังหวัดชลบุรี จำนวน 3 แห่ง
2. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ใช้ในการวิจัย เป็นกลุ่มสาระภาษาไทยและกลุ่มสาระคณิตศาสตร์
3. ระดับชั้นเรียนที่ใช้ในการวิจัยเป็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
4. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ ครูผู้สอน ผู้บริหาร โรงเรียนและคณะกรรมการสถานศึกษา จำนวน 36 คน
5. ระยะเวลาในการดำเนินการเก็บข้อมูลวิจัย คือ ตั้งแต่เดือนเมษายน พ.ศ. 2553 ถึงเดือนกันยายน พ.ศ. 2553

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. โรงเรียนขนาดเล็กในจังหวัดชลบุรี หมายถึง โรงเรียนรัฐบาลสังกัดสำนักงานการศึกษาพื้นฐาน ที่มีนักเรียนน้อยกว่า 250 คน ในจังหวัดชลบุรี
2. หลักสูตรการศึกษาพื้นฐาน หมายถึง ข้อกำหนดแนวทางการให้การศึกษา ซึ่งประกอบด้วยองค์ความรู้ และวิธีการ ด้วยมาตรฐานการศึกษา ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ
3. การสอน หมายถึง กระบวนการดำเนินการเพื่อให้เกิดความรู้และประสบการณ์ที่เหมาะสมแก่นักเรียน ซึ่งรวมถึงการวัดการประเมิน และการรายงานผลการเรียน
4. การรายงานผลการเรียน หมายถึง การสื่อสารผลสรุปการเรียนรู้และความสำเร็จของนักเรียน ในแต่ละสาขาวิชา จากครูไปสู่นักเรียนและผู้ปกครอง หรือจากโรงเรียนไปสู่ชุมชน
5. ความตรงของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน หมายถึง ความสอดคล้องของการสอนจริง กับองค์ประกอบ 4 องค์ประกอบ ของหลักสูตร ได้แก่ เอกสารหลักสูตร การสอนในห้องเรียน การประเมิน และการรายงานผลการศึกษา
6. การศึกษาความตรงหมายถึง การรวบรวมข้อมูลเชิงลึก เกี่ยวกับการสอนของครูที่สอนตามข้อกำหนดของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน